

Barişçıl bir dil yaratabilmek mümkündür acılardan

Evrensel - Zeliha Gürel

Tezcanlı Hayalet Avcıları; Müge İplikçi'nin Mayıs ayında çıkan son kitabı. Yazar, kitap içindeki on üç hikaye ile birlikte bizi şehir hayatının çıkmazlarına çağırıyor. Bu çağrıya cevap verdiğiniz andan itibaren hikayelerin sizi şaşkırtıcı sonuçlara ulaştırması farklı ve anlamlı bir zevk bırakıyor dimağınızda. Okudukça hayallerinizi hatırlayıp hayaletlerinizle hesaplaşıyorsunuz. "Anlamları ne geçmiş ne şimdi olan" sözcüklerle birlikte bulduğunuz anın mahiyetini sorguluyorsunuz. İplikçi hikayelerinde bazı duyguları daha iyi aktarabilmek adına sinemaya oldukça sık başvuruyor. Böylece bizim hislerimiz de bir film şeridi halini alıyor, hikayelerdeki konukluğumuz kendimize doğru bir yolculuğa dönüşüyor. "Ben kentli insanı anlatmayı yeğleyen biriyim" diyen Müge İplikçi ile yolculuğumuza sebep olan kitabına dair konuştuk.

İlk olarak kitabın isminden başlamak istiyorum. Her hikayede karakterleri zora sokan bir hayal ya da hayaletle karşılaşıyoruz mutlaka. Peki neden 'tezcanlı' sıfatı?

Tezcanlı olan kahramanlar! Hemen her hikayede onları zora sokansa onların kendi geçmişleri ve o geçmişlerin içinde saklı olan katmanlar... O katmanların içinde aklınıza gelebilecek her şey mevcut. Arzular, özlemler, aşklar... Ama hepsinin ortak bir yanı var; Hayata aktarılmamış olmaları! Onlara Hayalet de diyebilirsiniz, ıskacı geçmiş anlar da.

Bu sıfat aynı zamanda, kentli olmanın bize mecburen yüklediği bir durumu imliyormuş gibi geldi bana. Hikayelerdeki karakterlerin kentli hayatlarına bakarsak...

Doğru, doğru... Kentin katmanları içinde eriyip gitmiş insanlar onlar. Bir de şu var elbette: Ben kentli insanı anlatmayı yeğleyen biriyim. Belki hayatımın özeti bu olduğu için. Kent, özellikle de İstanbul gibi büyük kentler bu anlamda çok tuhaf bir dekor sunuyor karakterlerime ve bana. Sanırım bu konudaki arayışlarım devam edecek.

Tezcanlı Hayalet Avcıları'nda daha önce yayımlanmış öyküleriniz de yer alıyor. Kitaptaki hikayeler nasıl bir araya gelip yenileri oluştu?

İlk öykü 'Kırmızı Top' bu işi ateşledi diyebilirim. İki yıl önce bir yazarlık bursuyla Hırvatistan'a gittim ve Split'te kaldım. Yaşadığım yer zihnimde bir sürü köprüler kuran bir yer oldu. Tek kelime anlamadığımı düşündüğüm o dilin içersinden Osmanlı'ya temas eden, bugünü bir biçimde bana anlatan bir sürü sözcükle buluşuverdim. Hırvatlar güzel insanlar. Bize benzettim onları. Akdenizlilik çok temel bir duyguydu ama ötesi de vardı. Döndükten uzun bir süre sonra o öyküyü yazdım. Kırmızı Top öyküsünü. Geçmişi, şimdiki ve geleceği barındıran bir öyküdür o. Her şeyin birbirine değerek birbirini hatırlattığı bir izlek vardır orada. Onu yazdıktan sonra bir öykü kitabı yazabileceğimi hissettim. Üç zamanı buluşturabilen öyküler. Bir de hayaletler elbette! Sonra arşivimde kalmış öyküler çıkmaya başladı karşıma. Sanki 'bizi de kat' dercesine çıkıverdiler karşıma! Ben de bir bölümünü kullandım.

Çatlak adlı hikayede “Acıların mesafeleri kaldırdığı, bilinen bir gerçektir” diyorsunuz. Gözleminize bu topraklarda yaşananların etkisini merak ediyorum.

Acıların insanları birleştirdiğine o ya da bu şekilde tanık olmuş biriyim. Bu topraklarda sıkça rastladığımız acılar... Ama hemen hepimiz gibi ben de onların bitmesini istiyorum artık. Gerçekten barışın hepimizin tek ortak dili olmasını istiyorum. Acılardan bu dile varmak mümkün mü diye soracak olursanız, zor... Ama olanaksız değil. Bambaşka barışçıl bir dil yaratabilmek mümkündür acılardan. Yaşamın çoğulluğunu takip edebilirsek, mümkündür, evet.

GEZİ'DE 'ÖZLEM'İ GÖRDÜM!

Gezi Parkı vesilesiyle insanlar ve şehirler arasındaki mesafenin kalktığını gördük. Peki bu duruma etken olan duygu adına neler söylersiniz?

Farklı ve yeni bir yaşam biçimini arzulamak diyebilirim. Statüko ve hiyerarşinin karşısında olan bir özlem... Bu özlem bu toprakların insanı için ulaşılamaz bir duygu değil artık. Gezi'de ve Gezi'den yansıyanlarda ben bunu gördüm.

Bu kitabınızı önceki kitaplarınızla birlikte değerlendirdiğimizde, siyasetin ve sonuçlarının insanlara olan etkisi uzak duramadığımız konular sanırım.

Haklısınız. Özellikle siyasetin yarattığı sonuçların insanları etkilemiş biçimine uzak duramayan ve bunu edebiyat yoluyla anlatmayı seçen bir insanım. Bu topraklarda yaşayan bir yazarım, dahası bu topraklarda doğmuş, büyümüş biriyim. İyi ki de öyleyim!

02.08.2013